

Ének: 25. zsoltár 1. és 4. verse: *Szívemet hozzád emelem*

Imádság:

Istenünk, ki vagy kezdet és vég,
és ki elrendeled az időket és az alkalmakat:
kérünk, ne vond meg áldásodat tőlünk, amikor türelemtelenek vagyunk;
kérünk, tedd teljessé hitünket;
és miközben várjuk ígéreteid beteljesülését,
erősítsd meg bennünk a reményt a Te ígéd által. Ámen.

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 11,1-10

Textus: Márk evangéliuma 13,24-37

Kedves Testvéreim!

Egyik nagybátyám egy hideg télen az összes unokaöccsét és unokahúgát elkápráztatta. November 30-án, András napján házában összegyűlt a tág család, hogy névnapot tartson. Valahogy ez a névnap volt a nagy családi ünnep. Azon az éven különösen is nagy hó borította a falut, ráadásul farkasordító hideg is volt. Jól esett a meleg házban beszélgetni és játszani. A vacsora egy pontján a nagybátyám lehívott minket gyerekeket a pincébe, majd olyat láttunk, amit az évnek abban a részében előtte soha: újságpapírba csomagolt hatalmas, zamatos szőlőfürtöket hozott elő. Gyerekkoromban télen nem lehetett szőlőt venni a boltban. Déli gyümölcsöket is csak nagy ritkán lehetett kapni. Ezért is volt olyan nagy kincs, hogy a fagyos téli időben szőlőt eszegettünk november 30-án.

A téli fagyos Kárpátok széléhez hasonló terméketlen helyen lépett fel Keresztelő János, hogy a megtérés gyümölcseit keresse. János a sivatagban élt egy szigorú vallási közösségben. Eledele az volt, amit a pusztá adhatott: sáska és a vadméhek méze. Ruházata teveszőr gúnya volt, amelyet egy öv tartott egybe – nem valami kifinomult öltözk. A sivatag gyermeke volt ő, aki nem ismerte a városi kényelmet.

Amikor elkezdte hirdetni a megtérés evangéliumát, mások is kimentek hozzá a pusztába. Amikor a Jordán vidékén megjelent, közelebb a lakott területekhez, de még mindig a pusztában, eljöttek hozzá az emberek Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordán környékéről. Elhagyták otthonaikat, szép házukat és kimentek az élettelen helyre. A jeruzsálemi templom gyönyörű falai helyett, a száraz bozót között hallják meg Isten hívását. Fényes ruhába öltözött papok helyett egy állatbőrrel beburkolt bozontos figura révén jutnak el bűneik megvallása által a megtisztuláshoz. A város falai között immár nem találják meg a biztonságot. A pusztában kiáltó hang vezeti el őket a bizonyosságig. Nem bent, hanem kint találkoznak Istennel.

A népnek tehát ismét ki kell mennie a pusztába ahhoz, hogy gyümölcsöt teremjen. Nem először történik ez így. Egykor Egyiptomból az ígért földjére a halálos sivatagon keresztül vezetett az út. A rabságból, a szolgaságból a szabad élethez

próbákon keresztül vezetett az út. Negyvenéves vándorlás során kellett megtanulnia a népnek a legfontosabbat: a bizalmat. Csak az az embere lehet szabad, aki tud bízni Istenben. Csak úgy tudunk szárnyalni, ha van egy biztos pont ahonnan elindulunk, és a hová visszatérünk. Ezért Isten a pusztában beszélt a szívükre. A sziklából fakadó víz látványa és friss íze tanította meg őket arra, hogy Isten ott is tud adni, ahol semmi sincsen. A naponként felszedett manna megtanította őket arra, hogy minden látszat ellenére minden nap Istentől kapják az eledelt. A nagy ellenségek legyőzése arra tanította meg őket, hogy ne a saját erejükben bízzanak, hanem Isten hatalmában, aki erősebb a földi seregeknél. A népet Isten a falakon kívül, a pusztában tanította meg arra, milyen a szabad élet, milyen az istenfélő élet. A vad és kemény körülmények között mutatta meg Isten, hogy nem emberi teljesítményben, nem az emberi hatalomban, hanem Istenben bízzanak.

A kiáltó szó tehát újra a sivatagba szólítja őket, hogy ismét tanuljanak. Arról beszélt nekik János, hogy Isten országa elközelgett. Isten ismét találkozni fog népével. Újra kezébe veszi a bűneiben elveszett embert, hogy szentté tegye. János az út készítéséről beszélt. Utat kell készíteni, amelyen járni lehet. A sivatagban nem voltak utak. Legalább is nem olyanok, amelyeken nagy tömegek biztonsággal járhattak volna. János azonban arról szólt, hogy egyenes útra van szükség. Olyanra, amelyen nincsenek akadályok. A hegyeknek el kell tűnniük, a völgyeket fel kell tölteni. Ennek az útnak a célja az, hogy Isten és ember találkozni tudjon rajta. A szülőfalu és a közeli nagyobb város között az erdei úton 11 km van. Azonban az erdőn keresztül vezető ösvény nem volt alkalmas arra, hogy autókkal közlekedjenek rajta. A kilencvenes években összefogással kijavították ezt a szakaszt. Utána mindenki arra járt. János egy egyenes, kerülők, akadályok nélküli út megépítésére hívja az embereket. Ez az út Istennel köt össze. Nem kell többé bolyongania, találgatni annak, aki Istent keresi. Hamarosan megtalálja őt, amint rálép erre az ösvényre. Isten megmutatja világosan és tisztán az ő üdvözítő akaratát. János tehát az Úr érkezésére készíti fel a népet, az út megépítésére, amelyen találkozik Isten és ember.

Ez az útkészítés pedig nem más, mint amit János megtérésnek hirdet. A megtérést prédikálta, bűnbánatra hívott és keresztelt. A megtérés János tanításában egyet jelent azzal a beismeréssel, hogy mi emberek hajlandóak vagyunk a rosszra. Megvan bennünk a vágy, az indíttatás arra, hogy rossz döntéseket hozzunk, hogy egymást eláruljuk, megbántsuk, Isten felé helyezzük magunkat. Sőt, a megtérés abból a felismerésből fakad, hogy az emberi élet folyamatosan, rendszeresen ebben az Istentől elfordult állapotban van. Nem arról van szó, hogy néha elkövetünk ezt vagy azt. Sokkal inkább arról, hogy az ember alapirányultsága az, hogy ártsa a másinak, uralma alá hajtsa mindazt, amit értéknek tart és önmagát Isten akaratán kívül helyezze el. Azok a rossz tettek tehát, amelyeket elkövetünk nem a semmiből jönnek, hanem egy mélyen gyökerező rossz fának a rossz gyümölcsei. A bűneink megmutatják, hogy mi is mélyen össze vagyunk kötve az Isten ellen fellázadt és az ember megrontásán fáradozó világgal.

A megtérés ezért nem csak azt jelenti, hogy megbánjuk ezt vagy azt a rosszat, amit elkövetünk. A megtéréssel azt fejezzük ki, hogy a bűnök rendszeréből át akarunk lépni Isten szeretetének világába. A megtéréssel beismeri az ember, hogy egyedül nem képes véget vetni az erőszak, a hűtlenség, az irigység hatalmának, hanem isteni segítségre van szüksége ahhoz, hogy a rossznak ebből a láncolatából kiszakadjon. Az egyházatyák, amikor a keresztelőről és az ahhoz kötődő megtérésről beszéltek, akkor azt hirdették, hogy a megtérő átlépett a sötétség és gonoszság országából a fény országába. A megtérés tehát egy alapvető váltást fejez ki az ember életében, amelynek során az életnek egy más helyére kerülünk. Vannak Rédén olyan területek, ahol megterem a szőlő és vannak olyan területek, ahol nem. A rossz talajba ültetett gyümölcsöt lehet öntözni, trágyázni, de amire alapvetően szüksége van az az, hogy átültessék egy megfelelő helyre, egy napsütéses területre. A megtérés a rossz rendszeréből való kiszakadást fejezi ki és Isten akaratának elfogadását. Többé nem mentegetjük magunkat Isten és ember előtt, hanem elismerjük, hogy a gonoszságban mélyen meggyökereztünk. Ezért Isten különös szabadítását kell átélnünk, hogy életünk rendbe jöjjön.

Keresztelő János arra szólítja a farizeusokat, vámszedőket, hogy a megtéréshez illő gyümölcsöket teremjenek. Ahogyan a bűnben való élet a bűn gyümölcseit, a bűnt tetteit jeleníti meg, úgy a Istenben való élet a hála jó gyümölcseit kell, hogy megteremje. János arra inti őket, hogy teremjenek gyümölcsöt, mert eljön a Messiás. Testvéreim, advent a gyümölcstermés ideje! Mik ezek a gyümölcsök? Isten világosan megmondta: szolgálat, szelídség, béketűrés, bátorítás, jóság az Istennek kedves gyümölcs. Ha úgy érzed, hogy nincs itt a gyümölcstermés ideje, mert kegyetlenek a körülmények, a környezet nem ezt indukálja, akkor nincsenek elég mélyen gyökereid, nem Istenben gyökerezel, hanem az időben, a pillanatban. A béketűrés gyümölcsét, a szeretet gyümölcsét nem a világtól próbáld megkapni, hanem szíved igaz bánatával fordulj oda Istenhez imádságban, hogy Szentlelkével termőre fordítsa életedet!

Mit üzen nekünk a teveruhás próféta itt 2020-ban? Ugyanazt: teremjetek megtéréshez illő gyümölcsöt! A megtérés az első, az új szív, amely új élettel tölti meg szavaidat, kapcsolataidat, családi életedet. Istenhez kell visszatalálnia annak, aki nem akar a sivár világgal együtt elenyészni. Tisztítsd meg életedet, keresd Istent az igében, az imádságban! És szolgálatod ebben az adventben is legyen Isten dicsőségére és felebarátaid javára!

Ének: 304,6 *Isten báránya, jövel*